

'Ik belde hem toen ik in de sloot lag'

Antoinette van Alphen (43), adviseur in de zorgsector

„Uit mijn jeugd herinner ik me weinig van Evert-Jan en Gernant, mijn andere jongere broertje, behalve dat het twee lastpakken waren. Toen ik op mijn achttiende het huis uit ging, was Eef pas dertien. We hadden niet zoveel met elkaar, vroeger. In contrast daarmee is het verbazend hoe close we nu zijn.

„Na omzwervingen - ik heb jaren in Amsterdam, Londen en New York gewoond - ben ik in 2007 naar mijn geboortedorp Erichem, in de Betuwe, teruggekeerd. Een jaar later kwam Evert-Jan ook terug uit de grote stad, hij ging twee huizen verderop wonen, met zijn vriend. Dat zou hij nooit gedaan hebben als ik hier niet met mijn gezin zou wonen.

„Elke maandag passen hij en Frans op onze kinderen, drie jongens van 5, 7 en 9. 's Avonds eten we dan met zijn allen, als een grote Italiaanse familie, onze ouders zijn er ook altijd bij. Die hebben een eigen zaak, een aannemersbedrijf. Dat bracht in onze jeugd soms stress met zich mee, maar ook veel saamhorigheid. Wij kinderen voelden haarfijn aan hoe de vlag erbij hing en hoe we ons moesten gedragen. Dus onbewust hebben Eef en ik die sterke band misschien altijd wel gehad. Ook al heb ik een heel goed huwelijk, als er iets is, zoals die keer dat ik met slecht weer in de sloot reed, bel ik hem als eerste, en niet mijn man.

„Hij is intussen een onlosmakelijk deel van ons gezin geworden, net als Frans. Dat komt ook door dat zij zelf geen kinderen hebben. Daarom heb ik tijdens mijn tweede zwangerschap aan Evert-Jan gevraagd of hij bij de bevalling wilde zijn; als vader zou hij dat waarschijnlijk nooit meemaken. Dat gaf nogal hilariteit in het ziekenhuis, want we kwamen samen de verloskamer binnen - mijn man was wat later omdat hij de auto moest parkeren - en het duurde zeker een uur voordat ze begrepen dat niet Evert-Jan maar 'die andere man' de vader was.”

Als kind hadden ze niet zoveel met elkaar. Maar toen Antoinette moest bevallen, was Evert-Jan erbij.



Antoinette en Evert-Jan, 1978

Uw verhaal in deze rubriek? Mail naar broerzus@nrc.nl

'Ik ging met haar naar de verloskundige'

Evert-Jan van Alphen (39), onderwijscoördinator hogeschool

„Als kinderen hebben we niet echt samen gespeeld, Suus en ik. Zo noem ik Antoinette, het komt van 'zus', denk ik. Wel herinner ik me dat we samen in bad gingen in de grote oranje teil, en als we kampeerden met onze ouders sliepen we met z'n tweeën in ons eigen tentje. En toen ze in Wageningen op kamers ging wonen, mochten mijn broertje en ik wel eens komen logeren. Heel spannend vonden we dat. Gek genoeg is het contact hechter geworden in de tijd dat Suus in het buitenland woonde. Dus toen ze in 2003 weer naar Nederland terugkeerde, vond ik dat erg leuk. De afstand die er eerder tussen ons was door het leeftijdsverschil, bestond toen niet meer. We spreken elkaar drie keer per dag, vragen voortdurend elkaars mening. Dat gaat over welke jas een van ons moeten kopen tot zoiets zwaars als de keuze van Frans en mij voor wel of geen kinderen. Ook de vakanties brengen we samen door. Dat is heel prettig, omdat er dan tijd is voor weer een ander soort gesprekken.

„Ik weet dat ons contact vrij uitzonderlijk is, maar ook de band met onze ouders en Gernant is hecht, dus wij hebben dat familiegevoel van huis meegekregen. Voor mij was het vanzelfsprekend dat ik, toen Suus zwanger was van haar eerste kind, onmiddellijk naar haar toe ging toen de weeën begonnen. En de eerste dagen niet meer wegging. Bij de volgende twee ben ik ook mee geweest naar zwangerschapsyoga en de verloskundige, en heb ik de bevalling meegemaakt. Dat was fantastisch. Juist omdat onze drie neefjes zo dicht bij ons staan - we passen van begin af aan op hen en we worden ook echt betrokken bij de opvoeding - hebben Frans en ik uiteindelijk besloten om geen eigen kinderen te nemen. Wat we nu hebben, is het best haalbare wat je kunt krijgen met kinderen die niet van jezelf zijn.”

Brigit Kooijman